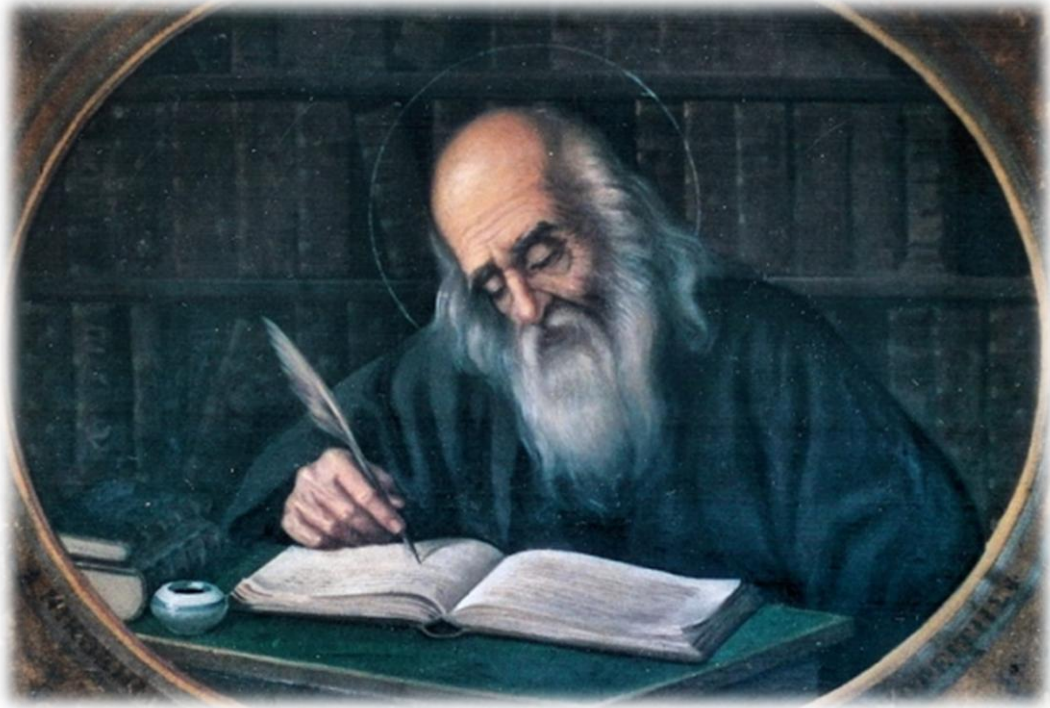

Σε τι συνίσταται η χριστιανική τελειότητα.

Άγιος Νικόδημος Αγιορείτης.

Το μεγαλύτερο και τελειότερο κατόρθωμα που μπορεί να πει ή να συλλογιστεί ο άνθρωπος είναι το να πλησιάσει κάποιος στον Θεό και να ενωθεί με αυτόν. Λοιπόν, αν εσύ, αγαπητέ μου εν Χριστώ αναγνώστη, ποθείς να φτάσεις σε αυτή την κορυφή, πρώτα πρέπει να γνωρίσεις σε τι συνίσταται η πνευματική ζωή και η χριστιανική τελειότητα.

Είναι πολλοί που λένε ότι αυτή η ζωή και η τελειότητα συνίσταται στις νηστείες, στις αγρυπνίες, στις γονυκλισίες, στις χαμαικοιτίες και σε άλλες παρόμοιες σκληραγωγίες του σώματος. Άλλοι πάλι λένε ότι συνίσταται στις πολλές προσευχές και στις μακρές ακολουθίες. Και άλλοι πολλοί νομίζουν ότι η τελειότητα συνίσταται εξολοκλήρου στη νοερά προσευχή, στη μοναξιά και στην αναχώρηση, στη σιωπή και στην άσκηση που γίνεται με κανόνα και μέτρο και δεν κλίνει ούτε σε υπερβολές ούτε σε ελλείψεις.

Οι αρετές όμως αυτές μόνες τους δεν είναι η ζητούμενη χριστιανική τελειότητα, αλλά άλλοτε είναι μέσα και όργανα, για να απολαύσει κάποιος τη χάρη του Αγίου Πνεύματος, και άλλοτε πάλι είναι καρπός του Αγίου Πνεύματος.

Και ότι είναι όργανα πολύ ισχυρά για την απόλαυση της χάρης του Αγίου Πνεύματος δεν υπάρχει καμία αμφιβολία.

Ότι επίσης αυτές οι πράξεις είναι και καρπός του Πνεύματος και προξενούν την αγάπη, τη χαρά, την πίστη, την εγκράτεια, όπως είπε ο Παύλος (Γαλ. 5:22), και αυτό είναι αναμφίβολο.

Οι αρετές όμως που είπαμε, μπορούν να προξενήσουν σε εκείνους, που βάζουν όλο το θεμέλιό τους σ' αυτές, περισσότερη βλάβη από τις φανερές αμαρτίες· όχι εξαιτίας τους –γιατί αυτές είναι όλες αγιότητες– αλλά εξαιτίας εκείνων που τις μεταχειρίζονται, επειδή αυτοί, με το να προσέχουν σ' αυτές μόνο, αφήνουν την καρδιά τους να τρέχει στα θελήματα τα δικά τους και του διαβόλου, ο οποίος βλέποντάς τους ότι βγαίνουν από τον ίδιο δρόμο, τους αφήνει όχι μόνο να αγωνίζονται με χαρά σ' αυτούς τους σωματικούς αγώνες, αλλά ακόμη και να επεκτείνονται, με τον μάταιο λογισμό τους, και ως τις απολαύσεις του Παραδείσου.

Αλλά σε πόσα σφάλματα είναι μπλεγμένοι αυτοί και πόσο είναι μακριά από την αληθινή τελειότητα, μπορεί να το καταλάβει ο καθένας από τη ζωή και τα ήθη τους.

Και αν ο Θεός, θέλοντας να τους φέρει στην επίγνωση του εαυτού τους και στον αληθινό δρόμο της τελειότητας, τους στείλει θλίψεις και αρρώστιες ή παραχωρήσει να τους έρθουν διωγμοί –οι οποίοι είναι το δοκιμαστήριο που δοκιμάζει τους γνήσιους και αληθινούς δούλους του–, τότε φανερώνουν τα κρυφά της καρδιάς τους, ότι είναι διεφθαρμένα από την υπερηφάνεια. Διότι, σε κάθε λυπηρό γεγονός που θα συμβεί, δεν θέλουν να υποταχθούν στο θέλημα του Θεού μένοντας αναπαυμένοι στις δίκαιες, αν και απόκρυφες κρίσεις του Θεού, ούτε θέλουν κατά το παράδειγμα του ταπεινωθέντα και παθόντα Υιού του, του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, να ταπεινωθούν κάτω από όλα τα κτίσματα, έχοντας για αγαπητούς φίλους τους τους διώκτες ως όργανα της θείας αγαθότητας και συνεργούς της σωτηρίας τους.

Οπότε είναι φανερό ότι βρίσκονται σε μεγάλο κίνδυνο. Γιατί, έχοντας το εσωτερικό μάτι, δηλαδή τον νου τους, σκοτισμένο, βλέπουν με εκείνο τον εαυτό τους· και σκεπτόμενοι τις εξωτερικές πράξεις που κάνουν ότι είναι καλές, νομίζουν ότι έφτασαν στην τελειότητα· και έτσι υπερηφανευόμενοι, κατακρίνουν τους άλλους. Γι' αυτό δεν είναι δυνατό να μεταστρέψει κάποιος άλλος αυτούς, πάρα μόνο μία ξεχωριστή βοήθεια του Θεού. Διότι ευκολότερα μετατρέπεται στο καλό ο φανερός αμαρτωλός, παρά ο απόκρυφος και σκεπασμένος με το κάλυμμα των φαινομενικών αρετών.

Τώρα λοιπόν που γνώρισες πολύ καθαρά ότι η πνευματική ζωή και τελειότητα δεν συνίσταται σ' αυτές τις αρετές που είπαμε, γνώριζε ότι αυτή δεν συνίσταται σε άλλα, παρά στην επίγνωση της αγαθότητας και της μεγαλειότητας του Θεού και της δικής μας μηδαμινότητας και κλίσης σε κάθε κακό· στην αγάπη του Θεού και στο μίσος του εαυτού μας· στην υποταγή όχι μόνο στον Θεό, αλλά και σ' όλα τα κτίσματα, για την αγάπη του Θεού· στην αποστροφή κάθε δικού μας θελήματος και στην τέλεια υπακοή στο θείο θέλημα· και ακόμη, στο να τα θέλουμε όλα αυτά και να τα κάνουμε με καθαρότητα για τη δόξα του Θεού και μόνο για να αρέσουμε σε αυτόν, και γιατί έτσι θέλει και αυτός και έτσι πρέπει να τον αγαπούμε και να τον υπηρετούμε.

Αυτός είναι ο νόμος της αγάπης, ο γραμμένος με το χέρι του ίδιου του Θεού στις καρδιές των πιστών δούλων του. Αυτή είναι η απάρνηση του εαυτού μας, την οποία ζητάει από εμάς ο Θεός. Αυτός είναι ο γλυκός ζυγός του Ιησού και το φορτίο του το ελαφρό. Αυτή είναι η υποταγή στο θείο θέλημα, στην οποία μας προσκαλεί ο λυτρωτής μας και Διδάσκαλος με το δικό του παράδειγμα και με τη φωνή του.

Γι' αυτό κι εσύ, αδελφέ, που ποθείς να φτάσεις στο ύψος αυτής της τελειότητας, επειδή και είναι ανάγκη να ασκείς μια διαρκή βία στον εαυτό σου, για να νικήσεις με ανδρεία και να εξουδετερώσεις όλα τα θελήματά σου, μεγάλα και μικρά, αναγκαστικά πρέπει να ετοιμαστείς με κάθε προθυμία της ψυχής σου γι' αυτό τον πόλεμο, αφού το στεφάνι δεν δίνεται σε άλλον, παρά μόνο στον ανδρείο πολεμιστή. Διότι όπως ο πόλεμος αυτός είναι δυσκολότερος από κάθε άλλο πόλεμο –γιατί πολεμώντας εναντίον του εαυτού μας, πολεμούμαστε από τον ίδιο τον εαυτό μας–, έτσι και η νίκη που πετυχαίνουμε σε αυτόν θα είναι ενδοξότερη από κάθε άλλη και περισσότερο ευπρόσδεκτη στον Θεό.

Αν και ο Θεός αγαπά περισσότερο την επιστροφή των ψυχών από τη νέκρωση ενός μικρού θελήματος, όμως εσύ, αγαπητέ, δεν πρέπει να θέλεις ούτε να κάνεις τίποτε άλλο κυριότερο από εκείνο που ο Θεός ζητά και απαιτεί περισσότερο από σένα· διότι αυτός, βεβαιότατα, καλύτερα ευχαριστείται στο να αγωνίζεσαι για να απονεκρώσεις εσύ τα δικά σου πάθη, παρά στο να τον υπηρετείς σε οποιοδήποτε άλλο πράγμα, και ας είναι μεγάλο και σπουδαίο, παραβλέποντας τα πάθη σου.

Τώρα λοιπόν, που έμαθες σε τι συνίσταται η χριστιανική τελειότητα και ότι για να την αποκτήσεις πρέπει να έχεις έναν παντοτινό και σκληρότατο πόλεμο εναντίον του εαυτού σου, είναι ανάγκη να προμηθευτείς τέσσερα πράγματα, σαν όπλα πολύ ασφαλή και αναγκαία, για να βγεις

νικητής σε αυτό τον αόρατο πόλεμο και να λάβεις το στεφάνι. Και αυτά είναι:

- α. το να μην έχεις ποτέ θάρρος στον εαυτό σου,
- β. το να έχεις πάντοτε όλο σου το θάρρος και την ελπίδα στον Θεό,
- γ. το να αγωνίζεσαι πάντοτε, και
- δ. το να προσεύχεσαι.

Από το βιβλίο «ΑΟΡΑΤΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ» του αγίου Νικοδήμου Αγιορείτου, έκδ. Β', εν Αθήναις 1853, κεφ. Α', σελ. 1 (αποσπάσματα).

Πηγή : <https://www.koinoniaorthodoxias.org/>